

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βήλμπεργ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται
παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΙΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῶ
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα ἢ δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολ-
οῦσας δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστελλῶσι
γραμματῶσιν 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ γυναῖκες εἰς τὰς βουλευτικὰς ἐκλογάς. — Μαργαρίτα Ἀλβάνα
Μηλιάτη Β' (ὑπὸ κ. Σωτηρίας Ἀλιμπέρτη). — Εἰς τὴν Ζωοδόχον
Πηγὴν (ποίημα ὑπὸ κ. Σαπφῶς Λεοντιάδος). — Ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς
Μέγαρα Α'. — Ἡ νύμφη τῆς ἀνοξείως (ὑπὸ δος Μαρίκας Φιλιππίδου).
— Τὸ Παρθενάγειον τῆς Παναγίας (ἀνταπόκρισις ἐκ Κ/πόλεως). —
Τὰ ἐπὶ τοῖς ἀργυροῖς γάμοις τῶν βασιλέων τῆς Ρουμανίας Β' (ἀν-
ταπόκρισις ἐκ Ρουμανίας, ὑπὸ Παρνασσίας). — Ποικίλα. — Ἐπιφυλλίς.

Αἱ ΓΥΝΑΙΚΕΣ Εἰς τὰς ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΑΣ ΕΚΛΟΓΑΣ

Ὁ τίτλος θὰ φανῆ παράδοξος, ἀφοῦ ὡς γνωστὸν ἐν Ἑλ-
λάδι, ὅχι μόνον οὐδέποτε ἐγένετο λόγος περὶ γυναικείας ψήφου,
ἀλλ' οὔτε κἂν αἱ πλεῖσται τῶν γυναικῶν εἶναι προπαρασκευα-
σμένα διὰ τὸ ὀλισθηρὸν τῆς πολιτικῆς ἔδραρος.

Καὶ ὅμως ὅλοι οἱ πολιτευόμενοι, οἱ μειδιῶντες ὄσκιαι ἀνα-
γινώσκουν εἰς ξένην ἔφημερίδα περὶ γυναικείων δικαιωμάτων,
οἱ τάσσοντες τὴν γυναικὰ εἰς τὴν αὐτὴν μοῖραν μὲ τοὺς ἀνη-
λικούς, τοὺς πολιτικούς καταδίκους καὶ τοὺς ἀνικάνους, κατὰ
τὰς παραμονὰς τῶν ἐκλογῶν ἐπιζητοῦσι μετ' ἐπιμονῆς τὴν γυ-
ναικείαν ὑποστήριξιν καὶ μεταχειρίζονται κατὰ τὸ πλεῖστον τὴν
γυναικείαν ἐπιρροὴν καὶ δύναμιν διὰ τὴν ἐπιδιωκομένην ἐπι-
τυχίαν.

Αἱ δὲ γυναῖκες, πρὸς τὰς ὁποίας, ἐὰν ἔλεγέ τις σήμερον, ὅτι
ἔχουν καὶ αὐταὶ δικαίωμα νὰ ἐπιζητήσουν βελτιώσιν τῆς τύ-
χης των ὡς πρὸς τὰς νομοθετικὰς ἐν γένει διατάξεις τὰς ἀνα-
γομένας εἰς τε τὸν ἑγγαμὸν καὶ ἰδιωτικὸν βίον των, θὰ ἔμενον
ἴσως ἀδιάφοροι καὶ ἀπαθεῖς, φανατίζονται μανιωδῶς ὑπὲρ τού-
του ἢ ὑπὲρ ἐκείνου τοῦ κόμματος, κολακεύμενοι ἀπὸ τὰς φι-
λόφρονας περιποιήσεις τῶν ὑποψηφίων ἢ ἐξυπηρετοῦσαι συμφέ-
ροντα ἰδιοτελεῖ οἰκείων καὶ φίλων.

Καὶ φανατίζονται περισσότερο τῶν ἀνδρῶν, ἐξ ἴσου εἰς τὴν
πρωτεύουσάν καὶ τὰς ἐπαρχίας, ὅπως εἰς τὰς κωμοπόλεις καὶ
τὰ ἄσσημα χωρία. Γίνονται οἱ εὐγλωττότεροι κήρυκες τῶν πο-
λιτικῶν ἀρετῶν καὶ προγραμμάτων τῶν προστατευομένων των
καὶ οἱ ἀσπονδότεροι καὶ ἀμειλικτώτεροι διώκται τῶν πολιτικῶν
αὐτῶν ἀντιπάλων.

Οὕτω, χωρὶς ἢ Ἑλληνὶς οὐδὲν μέχρι σήμερον νὰ ἀπέκτησεν
ἐν Ἑλλάδι προνόμιον ἐξ ὅσων ἀπανταχοῦ τοῦ κόσμου ἀπενε-
μήθησαν εἰς τὰς ὁμοφύλους τῆς, χωρὶς οὐδεὶς ἐκ τῶν Ἑλλή-
νων πολιτευομένων, ἐκτὸς μίᾶς ἢ δύο ἐξαιρέσεων, νὰ συνέταξε
νομοσχέδιον τι ἀναφερόμενον εἰς τὴν ὑγιειντέραν καὶ σκοπιμω-
τέραν ἐκπαίδευσιν τῆς γυναικός, ἢ εἰς τὴν πρακτικὴν καὶ τε-
χνικὴν αὐτῆς μόρφωσιν, ἢ εἰς τὴν εἰταγωγὴν αὐτῆς εἰς τοὺς
κλάδους τῆς δημοτικῆς ὑπηρεσίας, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ γυνὴ πρὸ
δεκάδων ἐτῶν εἰσῆλθη ἀλλαγῶν, ἢ εἰς προστασίαν τοῦ ἐκ τῆς
ἐργασίας τῆς ποριζομένου κέρδους, ἢ εἰς τὴν ἐξέλεξιν τῆς δια-
χειρήσεως τῆς προικῶς περιουσίας τῆς, ἢ εἰς τὴν ἐπὶ τῶν τέ-
κνων τῆς καὶ τοῦ μέλλοντος αὐτῶν νομίμου ἐπεμβάσεώς τῆς,
ὀλοῖ ἀκρίτως καὶ ἀσυνειδήτως τὴν σημαίαν τῆς καὶ θορυβεῖ,
κόπτεται ὑπὲρ τούτου ἢ ὑπὲρ ἐκείνου ἀσκόπως καὶ ἀνευ οὐδε-
νὸς πρακτικοῦ ἀποτελέσματος.

Δὲν ἀποποιούμεθα βεβαίως εἰς μεγάλην μερίδα τῶν γυναι-
κῶν οὔτε τὴν νοημοσύνην, οὔτε τὴν ὀρθὴν τῶν πραγμάτων ἀν-
τίληψιν, οὔτε τὴν ὀξυδέρκειαν, ὅπως δύνανται νὰ κρίνωσι τὴν
πολιτικὴν ἰκανότητα τούτου ἢ ἐκείνου ἐκ τῶν ὑποψηφίων καὶ
νὰ διαθλέπωσι τὴν διὰ τῆς ὑπεροχῆς ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς πο-
λιτικῆς μερίδος τὴν εὐέλπιδαν καὶ αἰτιωτέραν τροπὴν τῶν ἐθνι-
κῶν ἡμῶν πραγμάτων. Δὲν ἀποποιούμεθα εἰς τὰς τοιαύτας γυ-
ναϊκὰς τὸ εὐγενὲς καὶ ὑψηλὸν δικαίωμα τοῦ νὰ προσθέσωσι τὴν
δύναμίν των, τὴν ἐπιρροὴν των, τὴν ὑποστήριξιν των εἰς τὴν
βαρύνουσαν μερίδα τῆς πλάστιγγος, ἐν ἣ ὑπολογίζονται αἱ πι-
θανότητες βελτιώσεως τοῦ κοινωνικοῦ καὶ ἐθνικοῦ ἡμῶν βίου.

Ἄλλὰ θὰ ἐποθοῦμεν, θὰ ἐφιλοδοξοῦμεν νὰ τὰς ἴδωμεν κατε-
ρχομένας εἰς τὸν ἄχαριν τῆς πολιτικῆς ἀγῶνα, ὠπλισμένας πρὸ
παντὸς ἄλλου μὲ τὴν ἀνθρωπίνην ἀξιοπρέπειαν καὶ τὴν συναί-
σθησιν τῆς ὑπερασπίσεως εἰδικώτερον τοῦ ἀδικουμένου φύ-
λου των.

Καὶ θὰ ἦσαν πολὺ σεβαστότεραι, πολὺ ἀξιοπρεπέστεραι, καὶ
πολλῆς εὐγνωμοσύνης ἄξιαι αἱ γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι θὰ ἀπῆντων
εἰς τοὺς ἐξαιτουμένους τὴν ὑποστήριξιν των ὑποψηφίους: «Ἐὰν
μᾶς ἀναγνωρίζετε τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἰκανότητα νὰ σᾶς ἐκτι-
μήσωμεν καὶ νὰ σᾶς συνδράμωμεν, ἀναλάβετε καὶ σᾶς τὴν
ὑποχρέωσιν νὰ βελτιώσητε τὴν θέσιν μας. Αἱ ἀδελφαί μας, αἱ
θυγατέρες μας πεινοῦν, στεροῦνται, πάσχουν, διαφθείρονται,
καταστρέφονται, διότι δὲν ἐρονοῦνται ποτε οὔτε τὴν δημοτικὴν
των παιδευσιν νὰ βελτιώσητε, οὔτε ἐν Παρθενωγαγεῖον μέσῃς
ἐκπαιδύσεως νὰ συστήσητε, οὔτε νὰ ἰδρῶσητε χάριν των σχο-
λεῖα τεχνῶν, δι' ὧν τόσαι μικραὶ βιομηχανίαι θὰ ἀνεπτύσσοντο
εἰς τὴν χώραν, οὔτε νὰ τὰς εἰσκαγάγητε εἰς δημοσίαν ὑπηρεσίαν,
τούλάχιστον εἰς τοὺς τηλεγράφους καὶ τὰ ταχυδρομεῖα, οὔτε
νὰ κανονίσητε τὰς ἐργασίμους ὥρας τῶν ἐργαστηρίων ἐργα-
ζομένων, οὔτε τέλος νὰ θέσητε διὰ νόμου αὐστηροῦ φραγμὸν
εἰς τοὺς κακοήθως ἐκμεταλλευομένους τὴν ἀθωότητα καὶ ἀπει-
ρίαν των».

Οὕτω θὰ ὑπερέωνον τοὺς μέλλοντας νὰ κυβερνήτωσι νὰ
λάβουν ὑπ' ὄψει των, ὅτι μεταξὺ τῶν κατοίκων τοῦ Ἑλληνικοῦ
βασίλειου συγκαταλέγονται καὶ γυναῖκες. Ὅτι αἱ γυναῖκες αὐ-
ται ἀποτελοῦν ἀκριβῶς τὸν ἡμισὺν τῆς Ἑλλάδος πληθυσμὸν,
ὅτι ἔχουν ἐπὶ τῆς πολιτικῆς των ἀντιλήψεως δικαίωματά τινα,
ἀφοῦ καὶ πολίτας ἐντίμους ἀνατρέφουν καὶ στρατιώτας γεν-
ναίους διὰ τὴν πατρίδα παρασκευάζουν καὶ ὅπερ κυριώτατον
αὐταὶ εἶναι αἱ δημιουργοὶ τῆς τε οἰκογενειακῆς καὶ κοινωνικῆς
εὐημερίας.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΑΛΒΑΝΑ ΜΗΝΙΑΤΗ

Β'.

Ἐν μέσῳ τοῦ ἐπαναστατικοῦ σάλου, ὅστις συνετέλεσε τότε
(1848 καὶ 1849) ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τὴν ὠραίαν Ἰταλίαν,
ἐν μέσῳ τῆς κλαγγῆς τῶν ὄπλων καὶ τῆς λάμπσεως τῆς πυρίτι-
δος, ἥτις ἀνέφλεγε τὸ ἔδαφος αὐτῆς, ἡ περικλεῆς τῆς Τοσκάν-
νης πρωτεύουσα ἀπετέλει ἀληθῆ ὄασιν, ἐν ἣ ἐπέπνεεν αἰθρία
τις τῆς ἐλευθερίας καὶ γαλήνης πνοή, ὑπὸ τὴν πατρικὴν μέρι-
μναν Λεοπόλδου τοῦ Β' τοῦ Μεγάλου Δουκῆς.

Ἐν Φλωρεντίᾳ ὁ πνευματικὸς βίος ἐν συνεκτικῇ καὶ ἀπτῶτῳ
διετέλει ἀνθρώπινη. Φιλόσοφοι καὶ ποιηταί, ἐπιστήμονες καὶ
λογογράφοι, διάσημοι γλύπται καὶ ζωγράφοι ἐν αὐτῇ συνωστί-
ζοντο, ἐκπροσωποῦντες οὐ μόνον τὴν σύγχρονον ἐν τοῖς γράμ-
μασι καὶ τῇ τέχνῃ δρᾶσιν, ἀλλὰ καὶ τὴν εὐγενῆ χορείαν τῶν
τέκνων τῆς Ἰταλίας, ἅτινα διὰ τοῦ λόγου καὶ τῆς γραφίδος
ὑπερέμαχον τῆς ἐθνικῆς ἐνότητος.

Ὡς ἄστρον τηλευγὲς ἐπερᾶνη ἡ Μαργαρίτα ἐν τῇ φιλοτέχνῳ
πόλει. Ἐν ταῖς αἰθούσαις καὶ τοῖς θεάτροις, εἰς τοὺς φιλολογι-
κοὺς κύκλους καὶ ἐν τῇ δουρικῇ Αὐλῇ ἐφείλκε τὴν προσοχὴν
καὶ τὸν θαυμασμὸν. Διὰ τῆς εὐφυΐας, τῆς διανοητικῆς ὑπερο-
χῆς, τῆς καλλιότητος καὶ τῶν σπανίων αὐτῆς ἀρετῶν ἐπεστίασε
τὴν αἰγλήν πολλῶν γυναικῶν τῆς ὑψηλῆς τάξεως.

Ἠγεμόνες καὶ πολιτευόμενοι, ἀριστοκράται τοῦ πνεύματος
καὶ τῆς καταγωγῆς ἐπεζήτουν τὴν φιλίαν αὐτῆς. Ἡ κομψὴ
καὶ πλουσία ἑκαυτῆς τῆς Μηνιάτῃ ἀπέβη τὸ ἐντευκτήριον τῶν
ἐξοχότητων, τὸ ἐνδιαίτημα τῶν μουσῶν καὶ χαρίτων—ἀληθῆς
Ἐκαδημία—ἐν ἣ ἔδιδεν ἡ Μαργαρίτα τὸν τόνον καὶ τὸν ρυθμὸν.

Ἡ εὐαίσθητος αὐτῆς ψυχὴ οὐράνιον ἐξέπεμπε μεϊδιάμα ἐπὶ
τῇ προσελεύσει ξένου ἐν ταῖς αἰθούσαις αὐτῆς. Διὰ τοῦ ἑταστι-
κοῦ βλέμματός ἐζήτηε νὰ διαγνώσῃ τὸν χαρακτήρα καὶ τὴν
ἰδιοφυΐαν ἐκάστου προσεκάλει συζήτησιν διὰ τρόπον ἐπαγωγῆς
πρὸς ἀνταλλαγὴν σκέψεων καὶ ἰδεῶν· ἐνεθάρρυνε διὰ τῆς ἰδια-
ζούσης αὐτῆς μετριοφροσύνης καὶ ἀγαθότητος καὶ ἐξήγειρεν ἐν
ταῖς ψυχαῖς αἰσθήματα εὐγενῆ καὶ γενναῖα, μεταδίδουσα ὡς
λέγει ὁ σοφὸς Γουβερνάτης, σπινθηρὰς ἐκ τοῦ θείου πυρός τῆς
ὑψηλῆς αὐτῆς διανοίας καὶ ἐξυψοῦσα τὰς ψυχὰς πρὸς τὸ θεῖον
ἐν τῷ ἔρωτι τοῦ ἰδεώδους!

Ἐτίμα καὶ ἠδύλαβεῖτο τὰς ἀρχὰς καὶ πεποιθήσεις ἐκάστου·
οὐδόλως προσεῖχεν εἰς τὰς τῶν ἄλλων ἐλλείψεις, ἔβλεπε καὶ ἐ-
ξῆρε τὸ ἐνυπάρχον καλὸν καὶ ἀγαθὸν ὅθεν ἀφωτισμένους φίλους
καὶ θιασώτας εἶχε πάντοτε. Ὁραία, εὐφυής, ἐνάρετος, συνή-
νου τὰ χαρίσματα τῆς φύσεως μετὰ τῶν ἠθικῶν τῆς καρδίας
ἀρετῶν, ἀποδεχομένη μετ' εὐγνωμοσύνης καὶ συμπαιθείας τὰς
ἐνδείξεις καὶ τὰ θυμιάματα, ὧν ἦτο ὄντως ἄξια.

Ἡ καλλιπτερος φήμη προσηλύτιζε καὶ ἐξ ἄλλων πόλεων
νέους θαυμαστάς, νέας φίλας, αἰτινες ἐθεώρουν εὐτυχίαν ἵνα
προσέρχωνται ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Μαργαρίτας ἐκάστη Κυριακῇ,
ὡς ἡμέρα τῆς ὑποδοχῆς, καὶ ἀκροῶνται αὐτῆς διαλεγομένης.
Τοσοῦτον ἐγοήτευε καὶ συνεκίνηε ἡ ἐξοχος αὐτῆς εὐγλωττία καὶ
διαλεκτικὴ δύναμις! Πολλοὶ ἐλογίζοντο εὐτυχέστεραι ἀξιούμε-
ναι ἰδιαίτερας ἀκροάσεως, ἐξ ὧν καὶ ἡ θυγάτηρ ἠγεμόνος, ἥτις
ἀπεκάλει τὴν Μαργαρίταν «Πνευματικὴν αὐτῆς Μητέρα».

Ἐν τῇ δουρικῇ Αὐλῇ ἐτύγγανεν ἐξαιρετικῆς εὐνοίας, ἀλλὰ
φιλελεύθερος οὐσα καὶ ὑπὲρ τῆς ἰταλικῆς ἀνεξαρτησίας ἐργα-
ζομένη ἀπεμακρύνθη ταύτης, ὅτε ὁ Μέγας Δουξ τῆς Τοσκάνης
ἐδεξιώθη ἐν Φλωρεντίᾳ τοὺς Αὐστριακοὺς.

Τοιαύτης δ' ἀπελάμβανεν ἐκτιμῆσεως ἕνεκα τῆς φιλολογι-
κῆς καὶ κριτικῆς αὐτῆς ἀξίας καὶ ἰκανότητος, ὥστε διαπρεπεῖς
τῶν γραμμάτων ἄνδρες ἐσεμνύνοντο ὁμολογοῦντες, ὅτι ὑπὸ τὰς
ἐμπνεύσεις τῆς Μούσης των Μαργαρίτας ἔγραφον τὰ καλὰ αὐ-
τῶν ἔργα.

Ὁ νεαρὸς τότε Ἰταλός, καὶ βραδύτερον Γερουσιαστῆς καὶ
Πρύτανης τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Φλωρεντίας, Πασχάλης Βιλ-
λάρης, εἰς τὴν Μαργαρίταν ὀφείλει, λέγει, τὸ γλαφυρὸν καὶ
καλλιπερὸς τοῦ σπουδαίου αὐτοῦ συγγραμματος: «Ὁ βίος τοῦ
Σαβοναρόλα» δι' οὗ μεγάλῃ ἐκτίμησιν φήμη.

Ἡ καλλιτέχνης Ἑλληνὶς ἐχρωμάτιζεν ἐπίσης διὰ τῆς χάριτος
καὶ ἐραστίας γοητείας τοῦ πνεύματός τῆς τὰς λαμπρὰς σελίδας
τοῦ «Le Drame Musical» ἔργου τοῦ Ἀλατιανῶ Ἐδουάρδου
Σκυρέ, ὅστις ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐκδόσει προσφωνεῖ τῇ Μαργαρίτᾳ:

«C'est dans la Grèce antique que j'ai cherché les sour-
ces que J'inscris en tête de ce livre le nom d'une Grecque,
qui m'a révéle ce qu'il y a de plus profond et de plus
pur dans le génie de sa patrie, messagère de l'humanité.
Je dédie ces pages au grand cœur, qui m'a pénétré de
sa flamme, à l'esprit supérieur, qui m'a initié dans ma
foi».

Ὁ δὲ πολὺς Ἰωάννης Ροζίνης, καθηγητῆς τῆς Ἰταλικῆς
φιλολογίας ἐν Πίστῃ, συγγραφεὺς τῆς «Ἱστορίας τῆς ζωγραφι-
κῆς» καὶ «La Monaca di Mouza» πρὸς τὴν Μαργαρίταν ἀπέ-
στειλε τὰ τυπογραφικὰ αὐτοῦ δοκίμια ἵνα θέσῃ, ὡς ἔλεγε,
τὴν τελευταίαν χεῖρα—l'ultima mano.

Καὶ ὁ παρ' ἡμῖν γλαφυρὸς συγγραφεὺς, ὁ πατὴρ τοῦ πρώτου
ἐν Ἑλλάδι φιλολογικοῦ Ἡμερολογίου—«Ἀττικοῦ Ἡμερολο-
γίου»—κ. Εἰρηναῖος Ἀσώπιος, υἱὸς τοῦ ἀειμνήστου διδασκά-
λου τοῦ Γένους, τὴν καλλιπερὴ αὐτοῦ μελέτην, καὶ πλήρη ἀτ-
τικοῦ πνεύματος: «Οἱ Πρόδρομοι τοῦ Λουθήρου» τῇ φίλῃ καὶ
συνεργάτιδι αὐτοῦ Μαργαρίτᾳ ἀφιερῶ διὰ τῶν ἐξῆς:

«Τῇ Μουσοτραπεῖ Μαρίᾳ Μαργαρίτᾳ Ἀλβᾶνα Μηνιάτῃ, τὴν
λογίαν Ἑλλάδα διαπρεπῶς ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ ἐκπροσωπούση διὰ
τῶν περι καλλιτεχνίας καὶ μάστιγα τῶν περι Δάντου καὶ Κορ-
ρεγίου σοφῶν αὐτῆς συγγραφῶν, τὴν μελέτην ταύτην ὑπολή-
ψεως ἕνεκεν ἀνέθετο».

Μετὰ πόσης δ' εὐγενείας, μετὰ ποίου ἀπαραμίλλου ὕψους
ἀπαντᾷ προσδεχομένη τὴν ἀφιέρωσιν!

Σωτηρία Ἀλιμπέρτη

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑΝ

Τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς (κατὰ τὸ ἐπταπύργιον).

*Σὺ, τὴν ζωὴν ἵστος κόλπους Σου ἐδέχθης, Παργία,
τὸν Παρτοδύναμον Υἱὸν καὶ Ἀδελφὸν τοῦ Υἱόστου
κι' ἀπεκαλύφθη διὰ Σοῦ ἡ ὑπὸ τῆς στοργῆς Του
ὑποσχεθεῖσα ἵστος θητοὺς μεγάλῃ σωτηρία.*

*Κι' ἡ Ζωοδόχος ἔγειρες Πηγὴ τῶν Ἱαμάτων,
ἐξ ἧς ἐκρέουν ἴακτα ἀκήρατα ὑγείας
σωματικῆς καὶ ψυχικῆς, καὶ Σοῦ, τῆς Παργίας
τὴν χάριν αἰσθητοποιῶν ρεύματ' ἀγασμάτων.*

*Ναί, ταύτης τῆς δεξαμενῆς ὕδωρ τ' ἀγασμέρον
τῆς Ζωοδόχου Σοῦ Πηγῆς τὸ ἴαμα εἰκορίζει,
ὅπερ ἀπὸ τὸ στήθος Σου τ' ἄγιον ἀναβλύζει
κι' εἶναι προσκύνημ' εὐσεβῶν ψυχῶν δεδοξαμένον.*

*ὦ! εἶναι τρισμακάριοι οἱ ἅγιοι μαστοὶ Σου,
οὗς τοῦ Χριστοῦ ἐθήλασε τ' εὐλογημέρον στόμα·
καὶ ἡλιος θεοφεγγῆς τὸ πάναγρόν Σου ὄμμα,
δι' οὗ Ἐκείνον ἔβλεπε ἡ μητρικὴ στοργὴ Σου.*

*ὦ Δέσποινα! τὸ ὄμμα Σου τὸ κεχαριτωμένον
ἵστο ὕδωρ τοῦτο τῆς πηγῆς τὸ ἀετῶδες ρέον,
ἀνταρακτῆ καὶ γίνεται αὐτὸ τόσον ὠραῖον,
καὶ τόσον χαριτέβροτον, τόσον διηρασμένον.*

*Ὁτῶ καρδίαν εὐσεβῆ τὸ πημυρρίζον ρεῖμα
ἀγνῆς ἀγάπης πρὸς Θεὸν κι' ἀγάπης πρὸς πλησίον,
γίνεται διανέστατον καὶ λάμπη ὡς χρυσίον,
διότι πίπτει ἐπ' αὐτῷ τὸ πάναγρόν Σου ρεῖμα.*

*ὦ Δέσποινα! τὸ ὄμμα Σου ἵστην πόλιν ταύτην τεῖνε,
ἦν εἰς Σὲ ἀφιέρωσε τοῦ Ἰδρυτοῦ Ἐκείνου
ἡ θεμονοργὸς εὐσέβεια, κι' ἀπὸ παντὸς κινδύνου
σῶζε τὴν καὶ τὴν χάριν Σου τὴν ζωηφόρον χεῖρα!*

Ἐν Κων/πόλει

Σκηπὸς Ν. Λεωντιάς

ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΜΕΓΑΡΑ

Νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὰ Μέγαρα; Ναὶ ἢ ὄχι. Αἱ γυνῶμαι ἐμοι-
ράζοντο. Εἶναι τόπος ξηρὸς, δὲν θὰ ἔχωμεν κἄν ὀλίγην σκιάν,
ἔλεγον οἱ κατὰ τῆς ἐκδρομῆς ταύτης διατεθειμένοι.

Καὶ ἐγὼ ἥτις ἐδίψων ὀλίγην ἐξοχὴν, ὀλίγην ἀλλαγὴν βίου,
ὀλίγας ὥρας εἰς τὸ ὑπαίθριον ἐν τῷ μέσῳ ἀρωματισμένου ἐξο-
χικοῦ ἀέρος κατελαμβανόμεν ὑπὸ μελαγχολίας, βλέπουσα μα-
ταιούμενον τὸ τῆς ἐκδρομῆς τῆς Τρίτης σχέδιον. Ἐν τούτοις
ὑπὸ τὸ φῶς τῆς λυχνίας ἐξηκολούθουν νὰ ἐτοιμάζω τὸ ἀπαραί-
τητον δι' ἐξοχικὰς διασκεδάσεις πλακούντιον ἐλπίζουσα πάντοτε,
ὅτι ἠδυνάμεθα νὰ μεταβάλωμεν δρομολόγιον, ὅχι ὅμως καὶ
ἀπόφασιν τοῦ νὰ διέλθωμεν τὴν ἐπαύριον ὑπὸ ἀνοικτὸν οὐρανόν.

Καὶ ἡ προαίσθησίς μου ἐπραγματοποιήθη. Ἐκεῖ πρὸ τοῦ
σταθμοῦ μεταξὺ δύο φιλικῶν χαιρετισμῶν καὶ μιᾶς φιλοφρο-
νήσεως τοῦ ὑπουργοῦ κ. Κεττία, — ὅστις διετίετο, ὅτι ἡ κ. Παρ-
ρὲν ὄφειλε νὰ εὑρίσκηται εἰς Ὀλυμπίαν μετὰ τοῦ προεδρα-
μόντος ἐκεῖ φιλολογικοῦ κόσμου, — ἐλήφθη ἀπόφασιν λαμπρά,
ἥτις ἐξησφάλισε καθ' ὅλοκληρίαν τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐκδρομῆς.

Ἐτοποθετήθημεν λοιπὸν μετὰ τῶν συντρόφων καὶ κανιστρι-
δίων μας εἰς μίαν ἄμαξαν σιδηροδρομικὴν ἐρροφήσαμεν τὸ με-
θυστικὸν ἄρωμα σειρᾶς ῥοδῶν, ὧν τὰ πολύχρσα ῥοδα ἀνερρι-
χῶντο γραφικώτατα ἐπὶ τοῦ τοίχου τῆς παρακειμένης εἰς τὸν
σταθμὸν οἰκοδομῆς καὶ ἀφίθμεν εἰς τὸ γλυκὺ νανούρισμα καὶ
τὴν ἀπαλὴν θαλαίαν τῶν αἰσθητῶν, ἣν ἡ φύσις ἐν θαυμασίᾳ
τῶν εἰκόνων τῆς ἐξελίξει μᾶς παρεῖχε.

Ἐκ τῶν περιχώρων τῆς πρωτεύουσας βεβαίως δὲν ὑπάρχουν
οὔτε τόσον ὠραία, οὔτε τόσον πλουσίως καὶ δαψιλῶς ὑπὸ τῆς
φύσεως προικισθέντα, ὅσον τὰ περὶ τὴν γραμμὴν τοῦ Σιδηρο-
δρόμου Πειραιῶς-Πελοποννήτου προάστεια καὶ χωρία. Βλάστη-
σις πλουσία, γενναῖα, ἄρθρος. Τὸ πράσινον εἰς δλους τοὺς γλυ-
κεῖς τόνους, εἰς ὅλας τὰς τρυφεράς, τὰς θελκτικὰς ἀποχρώσεις,
εἰς ὅλα τὰ ὕψη καὶ τὰς χαράδρας καὶ τὰς φυσικὰς τρυφὰς εὐάφους
ἀνωμαλίας. Ποῦ καὶ ποῦ ἐν τεμάχιον ἐντροπαλῆς γῆς, σκεπα-
σμένης ὅλης μὲ παπαρούνας κατακοκκίνους, αἱ ὁποῖαι φαίνον-
ται περιβάλλουσαι τόσους ὀφθαλμοὺς ἀνοικμένους εἰς θαυμασμὸν
καὶ ἐκπλήξιν τῆς εἰς κάλλη καὶ μῦρα πλεούσης καὶ ὀργιώσης
φύσεως. Ὀλίγον παρέκει τὸ ἰόχρουν τὸ γλυκὺ διαδέχεται τὸ
κόκκινον, καὶ τὸ κυανὸν πάλιν τοῦτο, εἰς τρόπον ὥστε ἐν τῇ
ὀρμητικῇ τοῦ δρόμου φορᾷ, ἐν τῇ ἰλιγγίῳδει τῶν εἰκόνων δια-
δοχῇ, ἡ ἴρις παρουσιάζεται μὲ ὅλας τῶν χρωμάτων τὰς ἐναλ-
γὰς καὶ ἐπὶ τῆς γῆς ἀκόμη, πέραν τῆς ὁποίας κατὰ διαστή-
ματα ἢ κατάλευκα χωρία διαγράφονται, ἢ λορίστικοι ποικιλό-
σχημοὶ ὑψοῦνται, ἢ ἡ θάλασσα τῆς Ἐλευσίνος ἐξαπλοῖ τὴν γα-
λανὴν ὀθόνην τῆς.

Ἐκ τῆς μαγευτικῆς ταύτης τῶν ὠραίων τοπίων ἀπολαύ-
σεως μᾶς περιεπᾷ ἐνίοτε ἡ φαιδρὰ καὶ εὐφρολόγος διήγησίς
τινος τῶν συντρόφων μας, ἢ ἐπεισόδιον κωμικὸν καὶ ἀστεῖον κι-
νοῦν τὸν γέλωτα, ἢ ἀνάμνησις παρομοίας ἐκδρομῆς ὑπὸ τοὺς
αὐτοὺς ὄρους τῆς εὐθυμίας καὶ χαρᾶς. Καὶ γελῶμεν ὄλοι καὶ
ὄλοι, ἀμέριμοι καὶ εὐτυχεῖς ἀφοῦ ἀφῆσαμεν ὀπίσω μας πᾶσαν
φροντίδα, πᾶσαν ἀνικράν σκέψιν, καὶ ἔχομεν ἐνώπιόν μας μίαν
ὄλην ἡμέραν, ἥτις τόσας κατὰ τὸ πρόγραμμα μας μᾶς ἐπιφου-
λάσσει τέρψεις. Ἐρ' ὅσον προχωροῦμεν πρὸς τὴν Ἐλευσίνα, ἢ
θάλασσά τῆς, παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς ὁποίας ὁ πόντος μας δια-

γράφει ως ολισθαίνων ὄφρις, τὰς ἀπειροπληθεῖς καμπύλας καὶ εὐθείας του, γίνεται τὸ ἀποκλειστικὸν ἀντικείμενον τοῦ θαυμασμοῦ μας. Τὸ χροῖμα τῆς εἰς τὸ ὁποῖον φαίνεται ὅτι ἡ φύσις ἀνέλυσε ἐν ὑπερτάτῃ καὶ φιλαρέσκῃ πολυελεῖα μωριάδας σαπφείρων καὶ μαργαριτῶν παρουσιάζει ἐν εὐρείᾳ καὶ ἀναπεπταμένῳ ὀρίζοντι τὸ μοναδικὸν φαινόμενον τῶν ὑδάτων τῆς τόσον φημιζομένης παρὰ τὴν Νεάπολιν grotta azurra τῆς νησίδος Capri. Δὲν εἶναι τὸ χροῖμα τοῦτο τὸ κυανῶν τοῦ οὐρανοῦ μας ἔστω καὶ τὸ ὠραιότατον, ἀλλ' οὔτε ἀνήκει εἰς τὴν συνήθη κλίμακα τῶν ἀποχρώσεων τοῦ σαπφείρου, ὅσον γλυκείας καὶ ἐν τὰς φαντασιώμεν. Τὸ περίεργον δ' εἶναι ὅτι ἐνῶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἡ θάλασσα αὐτὴ εἶναι ἤρεμος καὶ ἀρρυτιδωτος, ἐνῶ πλαισιούται καὶ ἐκ πάντων τῶν ἀπέναντί μας σημείων ὑπὸ τῆς Σαλαμῖνος, κατορθῶν νὰ φέρῃ ἀμείωτον καὶ ἐπιβάλλον τὸ μεγαλεῖον τῆς ἀνοικτικῆς θαλάσσης, ὡσεὶ συναισθηνομένη τὸ ἠρωϊκὸν μέρος, τὸ ὁποῖον διεδραμάτιζε κατὰ τὴν ναυμαχίαν τῶν Ἑλλήνων καὶ Περσῶν. Καὶ ἔχει δίκαιον. Ποῖαι μεγάλαὶ θάλασσαι, ποῖοι ἀπέραντοι ἐν τῷ κόσμῳ ὠκεανοί, φέρουσιν εἰς τὰς σελίδας τῆς προκωινίου ὑπάρξεώς των ὅ,τι φέρῃ ἡ μικρὰ ἐκείνη ὑγρὰ ἡωρίς; Εἰς ποῖαν ἐκ τῶν γνωστῶν καθ' ὅλον τὸν κόσμον ναυμαχιῶν μίκα μικρὰ τοιαύτη θαλάσσια γωνία κατέπιεν ἐντὸς ὀλίγων ὠρῶν ὅλην τὴν ναυτικὴν δύναμιν, ὅλον τὸν πλοῦτον καὶ τὸ μεγαλεῖον ἐνός τῶν ἰσχυροτέρων ἐθνῶν τῆς γῆς! Καὶ ποῖα ἄλλη ἐκτὸς αὐτῆς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐξαπλῆ ὑπερήφανος τὴν ἀπειρογράφου κἀλλους σαπφείρην καλύπτει τῆς, ὡς μέγα ἐξ ὀλοσυρικοῦ ἀνεδιπλωμένου λάβαρον ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτάφη ὅ,τι μέγα καὶ ἔνδοξον εἶχον οἱ Πέρσαι καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποῖου διὰ χαρακτικῶν ἀνεξαλείπτων διαλαλεῖ εἰς ὅλους τοὺς μετέπειτα αἰῶνας, ὅτι αὐτὴ ἀνέκοψε τὸν ροῦν τῶν κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς Εὐρώπης ὅλης ἐπιδρωμένων βαρβάρων;

Ἄλλ' ἐνῶ καὶ ἡ ψυχὴ ἐθαυκαλλίζετο ἀπὸ τοιαύτας ἀναμνήσεις καὶ αἱ αἰσθήσεις ἐτέρποντο ἐκ τῆς θείας τοῦ ἀπειρώς ὠραίου, ὁ σιδηρόδρομος ἤρχισε νὰ μετριάξῃ τὴν ὁρμὴν τῆς ταχύτητός του καὶ τέλος ἔστη πρὸ τῆς Ἑλευσίνος.

Τὸ πρόγραμμα μας ὄριζε τὴν Ἑλευσίνα ὡς τὸν πρῶτον σταθμὸν, ἐν ᾧ θὰ καταρχόμεθα ἵνα ἐπισκεφθῶμεν τὰ σωζόμενα ἑρεπία τοῦ τότου περιφρήμου ναοῦ τῆς Δήμητρος, θὰ ἐπρογευματίζομεν καὶ μόνον μετὰ μεσημβρίαν θὰ διηυθύνομεθα εἰς Μέγαρον. Ὁ ψίθυρος συστάδος ἀργυροφύλλων πλατάνων, ἐκεῖ παρὰ τὸ καφεστιατόριον τοῦ σταθμοῦ καὶ ἡ ἐν γένει δροσερὰ καὶ θαλερὰ αὐτοῦ περιοχὴ μᾶς διέθεσαν εὐθὺς ὑπὲρ τῆς κατ' ἐξοχὴν προομιούχου ἄλλοτε χώρας τῆς θεᾶς τῆς γῆς. Ἀπὸ τινος δένδρου ἀνηρτῶντο προκλητικώτατα σάκκοι λευκοὶ μὲ ξυνόγλα, ἀποστάζοντες εἰς τὴν γῆν ἀραιὰ καὶ που τὰς ὑδάτωδεις σταγόνας των καὶ δέσμη σπαρταριστῶν ἰχθύων μόλις πρὸ ὀλίγου ἀλιευθέντων. Οὕτω συμπληρούμενον τὸ ἐκ τῆς πόλεως μετακομισθὲν ἐκ ψυχρῶν ἰδεσμάτων πρόγευμά μας μᾶς ἐξησπάλιζε ἔσθην πρὸς ὅλας τὰς ἄλλας ἀπολαύσεις καὶ τῆς ὀρέξεως ἱκανοποίησιν.

Τέλος πάντων ἰδοὺ ἡ ἐξοχὴ, ὅπως τὴν ἠθέλαμεν, ὅπως τὴν εἶχαμεν ὄνειροπολήσει. Δροσερὰν μὲ πρᾶσινον καὶ κυανῶν πλάσιον, καθάραν, φυσικὴν, ἀρετῆ, ἀνεπιτήδευτον, μὲ τὸ ἔθνηκον γραφικώτατον ἔνδυμα τῶν γυναικῶν τῆς, μὲ τοὺς ἀσβεστοχρίστους καὶ λάμποντας ἐκ καθαρότητος οἰκίσκους τῆς, μὲ τοὺς ἀρειμανίους ἄνδρας τῆς, οὔτινες ἀρελίστατα, λησιμονοῦντες τοὺς

καθημερινούς κόπους των, ἔπαιζον πρὸ τῶν θυρῶν των μὲ τὰ ἀνυπόδητα καὶ παχουλὰ παιδάκια των.

Η ΝΥΜΦΗ ΤΩΝ ΡΟΔΩΝ

Τοῦτο δὲν εἶνε μυθολογικὸν τι, μολοντι πολλάκις ἔχουσιν ἐγκωμιάσει, διὰ στίχων καὶ μουσικῆς, τὴν λεπτοφυῆ Νύμφην τῶν ρόδων. Εἶνε ἱστορικὴ, ἱστορικὴ ἢ εὐωιδιζέει, ἱστορικὴ σπανίως αἰμοδοκῆς, πλὴν ἐκ τῶν κεντημάτων τῶν ἀκανθῶν, ἢ ἱστορικὴ τοῦ θαυμασίου ἄνθους οὐτινος ἢ ὁσμὴ κυκλοφορεῖ πάντοτε νέα, πάντοτε ἐκλεκτὴ, ἐν μέσῳ τῶν ἐποχῶν καὶ ἀρωματίζει τὴν κόνιν τῶν αἰῶνων. Δὲν ὑπάρχει νύμφη τῶν ρόδων. Ἡ μόνη μάγισσα ἀπὸ τῶν μᾶλλον μεμακρυσμένων χρόνων, εἶνε ἡ ἐποχὴ τῆς ἀνοξέως· αὕτη ἔχει ἐξάστειον ἀνάδοχον τὸν ὠραῖον μῆνα τοῦ Μαΐου. Οἱ δύο οὗτοι, ἕκαστον ἔτος ἐπιδεικνύουσι πάντας τοὺς χρωματισμοὺς εἰς τὴν συγκεκριμένην καὶ καταγορευμένην ἀνθρωπότητα. Εἶνε ἀπόκρυφον ἐρωτικόν, ὅπερ ἡδέως πάντοτε ἀποκαλύπτεται. Ἐπιδεικνύουσι πάντας τοὺς χρωματισμοὺς, εἶπον, ἀλλ' ἐξαίρεσει τῶν λευκοφαίων καὶ τῶν κυανῶν καὶ τῶν πρασίνων. Αὕτη, λοιπόν, εἶνε ἡ ἱστορία τῶν ρόδων ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ κόσμου. Ἄλλὰ θὰ διέλθωμεν ταχέως τὸν κατακλυσμόν, ὡς θέλει ὁ Δανδέν. Καὶ ὅμως, πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ, ὁ Παράδεισος ὄφειλε νὰ εἶνε χαριτωμένος τόπος, ὅπως τὸ Γκιουλιτάν, τὸ ὑμνηθὲν ὑπὸ τοῦ Πέρσου ποιητοῦ Σααδῆ, καὶ ἐὰν ὁ Ἄδὰμ ἔζη ἀκούοντως ὡστε νὰ γνωρίσῃ τὸ Lalla-Rouck τοῦ David ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀμφιβολίας θὰ ἔψαλλε τῇ Εὐᾶ: «Ἐνταῦθα εἶνε ἡ χώρα τῶν ρόδων!»

Ἡ θελκτικὸν ρόδον, ἄνθος τῆς κυνοσάτου, ἄνθος ἐπιμεληθὲν καὶ αὐξηθὲν διὰ τῆς ἐμρυτεύσεως καὶ τῆς καλλιέργειας, εἶνε σπάνια τὰ ἀνθρώπινα ὄντα, ἅτινα δὲν δύνανται νὰ σὲ βλέπωσι χωρὶς νὰ διαθεθῶσι δυσαρέστως ἐκ τῶν ἀποπνοῶν σου, καὶ ἀντὶ μᾶς Ἄννης Αὐστριακῆς, ἢ τῆς ἀπεστρέφετο τὰ ρόδα, καὶ ἐν εἰκόνι εἰσέτι, ἀντὶ ἐνός ἱπποτοῦ τῆς Γκιζῆς, ὅστις ἐλιποθύμει εἰς τὴν θέαν ἐνός ρόδου, πόσα ἑκατομμύρια γυναικῶν, πόσα χιλιάδες ποιητῶν τοὶ ἀφιέρωσαν καὶ θὰ σοὶ ἀφιέρωσωσι διάπυρον λατρείαν! Χαίρειτόσωμεν μετ' ἀγάπης τὸν καλοκάγαθον γραμματικόν, ὅστις, ἵνα καταστήσῃ ἀναμφιβόλως ὀλιγότερον αὐστηρὰν τὴν φιλίαν τῆς σπουδῆς τῆς λατινικῆς γλώττης, ἐσκέφη νὰ διανήσῃ τὴν πρώτην κλίσιν, φέρων ὡς παράδειγμα ταύτης, τὸ ἀείμνηστον Rosa, τὸ ρόδον, ὅπερ καλλύνει μόνον τὴν ἀνάμνησιν τῶν μαθητικῶν ὄνειρων μας, ὅτε ὁ ἡμέτερος χιτῶν μᾶς ἐβασάνιζεν ὡς ὁ χιτῶν τοῦ Νέσσου.

Rosa, τὸ ρόδον, ὅπερ μειδιᾶ εἰσέτι ἐν τῇ μαθητικῇ μας ἀναμνήσει, εἰς τὸν μελαγχολικὸν μῦθον τοῦ ρόδου, γεννηθέντος ἐκ πρώτης ἀφετηρίας λευκοῦ κατὰ τὴν ἀρχαίαν δοξασίαν καὶ βαφέντος πορφυροῦ ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Ἀδωνιδος, τοῦ ὠραίου τούτου κυνηγοῦ ἐκπνεόντος! Ἀπὸ τοῦ μοναδικοῦ τούτου λευκοῦ ρόδου, ἡ οἰκογένεια τῶν ρόδων διαφερόντως ἐπολλαπλασιάσθη καὶ ἐχρωματίσθη. Ἠρίθησαν ἐν τινὶ νέῳ ἄρθρῳ τῆς κηπουρικῆς ἐπιθεωρήσεως εἰς ἑκάτον ὀδοθήκοντα τὰ εἶδη τῶν ροδιῶν καὶ εἰς πολλὰς χιλιάδας τὰς ποικιλίας τὰς ἐπιτυχοῦσα. ἐν τοῖς κήποις διὰ τῶν ἐνώσεων τῶν ἑκατὸν ὀδοθήκοντα αὐτῶν εἰδῶν. Τόσον καλλίτερον! Ὅσα καὶ ἂν εἶναι δὲν θὰ εἶναι ποτὲ ἀρκετὰ.

Ὁ τραχύτερος Νορμανδὸς χωρικός θὰ συμφωνήσῃ εἰς τοῦτος

ναί, εἰς χωρικός ἀκούοντως ὑλιστῆς ὡστε νὰ προτιμήσῃ ἀντὶ τοῦ βασιλείως τῶν ἀνθῶν, τὸ βούγλωστον ἢ τὸ συλλικύπριον ὡς ὠφελιμώτερον, θὰ εἶπῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος ὅτι πρέπει νὰ ἀφήσωσιν ὅσον τὸ δυνατόν πλείωτερα ρόδα εἰς τὰς ροδιάς. Καὶ ἀπόδειξις ὅτι εὐγενὲς καὶ γενναῖον νορμανδικὸν λόγιον συμβουλεύει εἰς τοὺς ἀπογόνους τῶν Νευστρίων νὰ ἔχωσι πάντοτε «ἐνὰ στάχυν διὰ τὸν πτωχόν, ἐν μῆλον διὰ τὴν δεῖψαν, ἐν ρόδον διὰ τὴν καλλονήν!»

Κατὰ τοὺς μυθολογικούς χρόνους, ὅτε ὁ Ὀμηρος καὶ οἱ ὁμογενεῖς βραψφοὶ ἐδώρου εἰς τὴν Ἡῶ τοὺς λαμπροὺς αὐτῆς ῥοδινοὺς δακτύλους, οὔτινες ἤνοιγον τὰς πύλας τῆς Ἀνατολῆς, τὰ ρόδα ἦσαν προσφιλῆ εἰς τὸν ἀνθρωπὸν περιπαθῶς καλλιεργούμενα παρ' αὐτοῦ καὶ πολυπληθεῖς ἦσαν αἱ γυναῖκες, αἵτινες ἠρέσκοντο νὰ ἐπονομαζῶνται Ῥοδώπιδες, δηλ. μὲ ὄψιν ρόδου. Μάρτυς ἡ Ῥοδώπις τῆς Ναυκράτιος, πρότυπον τῆς ἡμετέρας Στακτοπούτας, ἢ τῆς ἡγάπηθῃ ἐπὶ μόνῃ τῇ θεᾷ τοῦ μικροῦ σανδαλίου τῆς ἀρπαγέντος ὑπὸ τινος ἀέτου ἐν ᾧ αὐτὴ ἐλουέτο, καὶ πεσόντος μακρὰν τοῦ τόπου ὅπου διέμενε, εἰς τοὺς πόδας νεαροῦ τινος καὶ ὄνειροπόλου πρίγκηπος. Ὁ πρίγκηψ ἀνεζήτησε πανταχοῦ τὸν πόδα ὅστις ἠδύνατο νὰ ὑποδεθῇ τὸ ἄβρον τοῦτο σανδαλίον, καὶ οὕτως ἀνεκάλυψε τὴν ὠραίαν Ῥοδώπιδαν.

Εἶνε ἀνάγκη νὰ ἀναμνήσωμεν ὅτι τὸ ρόδον ἦτο μίκα τῶν στολῶν τῆς Ἀφροδίτης, τῆς Χλωρίδος, τῆς Ἡῶς, τοῦ Ὑμεναίου καὶ τῶν ἄλλων θελκτικῶν θεῶν; Τίς δὲν ἠγάπησε, τίς δὲν ἐπεθύμησε τὸ ρόδον; Ἐν ᾧ οἱ ποιηταὶ τῆς Περσίας, τῶν Ἰνδιῶν καὶ τῆς Ἀραβίας ἔψαλλον τοὺς φαντασιώδεις ἔρωτας τοῦ ρόδου καὶ τῆς ἀηδόνας καὶ τὴν πραγματικὴν κατὰ τὸ ἔαρ ἐμφάνισιν τοῦ ὠραιότερου τῶν ἀνθῶν μετὰ τοῦ ἐντελεστεροῦ τῶν αἰοιδῶν, καθ' ἃς νύκτας οἱ ἀστέρεις λάμπουσιν ὡς πυγολαμπίδες μετὰ τοσαύτης μεγαλοπρεπειᾶς καὶ καθιστῶσι τὸν οὐρανὸν διαγῆ, ἡ Ἑλλὰς καὶ ἡ Ἰταλία ἐστέφοντο διὰ ρόδων, ἐποίουν δι' αὐτῶν ἄρμους, καὶ διέσπειρον εἰς τὰς ἐπιτραπέζιους κλινὰς των.

Ἐπρεπε νὰ εἶναι τις Συβαρίτης τῆς μᾶλλον εὐπαθοῦς μαλακότητος, ἵνα τολμήσῃ νὰ παραπονεθῇ διὰ μίαν πτυχὴν ρόδου εὐρεθῆσαν ἐν τῇ στρωμνῇ του. Μίκα τῶν ὠραίων ἱστοριῶν τῆς ἀρχαιότητος εἶχε ἡ ἀφηγηθεῖσα ἀμοιβὰδὸν ὑπὸ τοῦ Λουκίου, Λουκιανοῦ καὶ Ἀπουλίου, τοῦ μεταμορφωθέντος εἰς ὄνον ἀνδρὸς — ὅπως ὁ Bottom τοῦ Ὀνάρου θεινῆς νυκτὸς τοῦ Σαίξπηρ — ὅστις δὲν ὄφειλε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν προτέραν αὐτοῦ μορφήν ἐμὴ ἂν συνέβαινε βόσκων νὰ φάγῃ ροδιάς! Τῷ προσέφερον λοιπὸν πάντοτε σκολύμους! Μῦθος χαίρεις! ἐκπληκτικὴ εἰκὼν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, καθειργμένης ἐν ἀγροίκῳ περιβλήματι καὶ ζητούσης μετὰ τὴν ἰδεώδη τροφήν, ἢ τῆς ὀρέξει νὰ τὴν μεταμορφώσῃ!

Ἐπαινος ἀθάνατος καὶ εἰρήνη εἰς τοὺς εὐφρεῖς ποιητὰς οὔτινες ἐπὶ τοῦ γηραιοῦ ἡμέματος τοῦ ἐγκωμίου τοῦ ρόδου, ἔπλεξαν ἀπὸ τοῦ Ὀρατίου μέχρι τοῦ Βίκτωρος Οὐγκῶ, ἀπὸ τοῦ Ῥονσάρ μέχρι τοῦ Θεοδώρου Δὲ-Μπενβίλ, τρυφερὰς στροφάς. Εἰς τὸ Carpe diem τοῦ Ὀρατίου ἐστεμμένον διὰ ρόδων, ὁ Ῥονσάρ ἀπαντᾷ: «Δρέψατε ἀπὸ σήμερον τὰ ρόδα τοῦ βίου». Ἀθάνατον ἀλλεπάλληλον ἔτιμα ὅπερ κατέστησαν γνωστὸν οἱ ποιηταὶ, θὰ ἦται ἀδιαπύπτως ὁ ὕμνος δι' οὗ θὰ ἐγκωμιάζουσι τὸ ἔαρ, αἱ ψυχὰ ἐκείνων αἵτινες πάλλουσιν εἰς τὴν θέαν ἐνός ρόδου νεωστὶ ἀνοιγέντος εἰς τὸν ἀνατέλλοντα ἥλιον!

Μετὰ τὴν ἐπαγωγὸν εἰδωλολατρείαν, τὸ ρόδον ἀνομιεῖτο πάντοτε, ἀλλ' ἐν βαρυτέρῳ τόνῳ: Ῥόδον τῆς Σιών, ρόδον τὸ μυστικόν. Τὸ ἐπανηγύρισαν εἰς Βυζάντιον, εἰς Ῥώμην, καὶ ὅπου δῆποτε ἐψάλλετο θεῖα λειτουργία· ἀναμειγμέναι μὲ τὰ κυανὰ νέφη τοῦ λιθάνου, ἔπτανται νεφάδες ροδόχροοι καὶ λευκαί, τὰ ρόδα τῆς Ἀγίας Δωρεᾶς.

Ὁ Γουλιέλμος Δὲ-Λορρὶς γλυκὺς λάτρης τῆς ἀγνῆς καλλονῆς, ἀρχίζει τὸ μέγιστον αὐτοῦ ποίημα ἀπὸ τοῦ Ἐρωτος, πορευομένου εἰς κατὰκτησιν τοῦ ἰδεώδους ρόδου, τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ τοῦ Ῥόδου ὅπερ τοσαῦτα λεπταὶ καὶ εὐγενεῖς πυργοδέσποιναὶ ἐκράτησαν μετὰ τῶν κομψῶν δακτύλων των, ἐνῶ οἱ σύζυγοι αὐτῶν διεπέρων μὲ τὰ ζῆρη των εἰς τὴν Πικλαστίνην, τοὺς ἀπίπτους καὶ ἡ ἀδελφὴ Ἄννα εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ πύργου τοῦ φρουρίου εὐρισκομένη δὲν ἔβλεπεν οὐδένα ἐρχόμενον. Δυστυχῆς ἀδελφὴ Ἄννα! ἀναμφιβόλως τότε, ὅπως δροσίτη τοὺς καίοντας ὀφθαλμούς τῆς ἐκ τῶν δακρῶν τῶν χυθέντων ἀνωφελῶς, παρσκευάζει διὰ ρόδων ὁμοίως ὠφελίμων ὅσον καὶ ὠραίων τὸ εὐεργητικὸν ὑγρὸν ὅπερ θὰ τοῖς ἀπέδιδε τὴν λάμψιν των!

Διότι τὸ ἀξιολάτρευτον τοῦτο ρόδον θυσιάζεται. Τὸ βλέπουσι, τὸ ὀσφρύνονται, τὸ πίνουσι καὶ τὸ τρώγουσιν ὅσον καὶ τὸ ψάλλουσιν. Ἄνθος, ἀπόσταγμα, ποτόν, γλυκύσμα καὶ φάρμακον ὁμοίως, ἀρέσκει εἰς τοὺς ὀφθαλμούς πάντας, εἰς τὴν ὄσφρησιν, τὴν γεῦσιν, τὸν στόμαχον. Εἶνε θαυμάσιος Πρωτεύς μὲ ἑκατὸν φύλλα!

Στέφει τοὺς πότας, στολίζει τὸν πῖλον τῶν ἐπὶ ἀρετῇ στεφομένων νεανίδων. Ὁ αὐστηρὸς ἅγιος Μεδάρδος συνέστησεν εἰς Σαλανσὺ τὸ πρῶτον βραβεῖον τὸ ἀπαιτοῦν, ἵνα ἡ κόμη τῶν σεμνῶν στρατιωτῶν τῆς ἀβρᾶς ταύτης στρατιᾶς στολιζέται διὰ λευκῶν ρόδων. Εἶπον ὅτι ἡ ἱστορία τῶν ρόδων σπανίως ἐβάφη δι' αἵματος. Τῷ ὄντι, πλὴν τῆς ἀξιοθρηνητοῦ τελευτῆς τοῦ Ἀδωνιδος, πλὴν τοῦ μακροχρονίου πολέμου τῶν Δύο Ῥόδων, ὅτε ὁ οἶκος τῆς Λαγκάστρης ὑψῶν τὸ ἐρυθρὸν ρόδον, κατέστρεψε τὸν διὰ λευκοῦ ρόδου σεσημασμένον οἶκον τῆς Ὀρκεν, εἰς ρόδα ἦσαν τὸ βραβεῖον τῶν εὐγενῶν ἐρωτικῶν ἀγώνων, ἱποτικῶν ἢ ποιητικῶν ἄθλων δι' ὀπλων ἀμβλέων. Οἱ ἐρωτικοὶ ἀγῶνες ἀποίχοντο, ἀλλ' ἡ ἐορτὴ τῶν Ἀνθιστηρίων φυλάττει πάντοτε τὰ ρόδα διὰ τοὺς νικητὰς τῶν ἐτησίων διαγωνισμῶν αὐτῆς, καὶ τὸ Βατικανὸν διανέμει εἰσέτι χρυσὰ ρόδα εἰς τὰς ἐναρέτους ἡγεμονίδας.

Μεταξὺ τῶν ἐορτῶν ἐν αἷς τὰ ρόδα διαπρέπουσιν ἐν τῇ πρώτῃ γραμμῇ ἐπισήμως, ἀναμνησθῶμεν τὴν Baillée de roses τὴν ἰδιόρρυθμον ταύτην εὐώδη πανήγυριν, ἣν δὲν πρέπει νὰ συγχέωμεν μετὰ τῆς φυτεύσεως τοῦ Μαΐου εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης καὶ ἀλλαχοῦ, καὶ ἢ τῆς ἐλάμβανε χώραν εἰς Παρισίους καὶ Τουλούζην. Καθ' ἅπαντα τὰ ἔτη εἰς Παρισίους, τὸν Μαῖον μῆνα, διὰ συμβολικὴν τρόπον τινὰ εὐγνωμοσύνην πρὸς τὴν κυριότητα τῶν ἀρχῶν τῆς Γαλλίας, ὡς τεκμήριον τῆς γενικῆς εὐπειθείας τῆς μοναρχίας εἰς τοὺς νόμους, ἡ Αὐλὴ παρίστατο ἐν μεγάλῃ πομπῇ εἰς τὸ Παρλαμέντον. Ἡγεμόνες ἐξ αἵματος, καρδινάλιοι, ἀρχιεπίσκοποι, ἐπίσκοποι, δούκες καὶ πατρίκιοι πάντες ἔφερον δέσμας καὶ κἀνίστρα ρόδων καὶ προσφέροντες ροδοστεφεῖς πῖλους προσήρχοντο ἐν πομπῇ εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης ἐν ἤχοις ὀξυζύλου.

Θὰ ἦτο χάριεν καὶ παράδοξον θέαμα, αἱ μέλαινα καὶ ἐρυθραὶ αὐτὰ ἐσθῆτες, τὰ πολυτελῆ ἐνδύματα, αἱ πολεμικαὶ στο-

λαί, κατακλυζόμενα εν μέσω ωκεανού ρόδων. Καί — καταλήγω δια τής άπλής ταύτης λέξεως — αι δικαστικαί άρχαί τής Γαλλίας κατά τας ήμέρας εκείνας όμοίως ήθουν εν τῷ γηραιῷ άντρω τής στρεψοδικίας «εωδιάζονται κάλλιον του ήλέκτρου και τής μοσχογαλής», και ή Εύρώπη τήν εφθόνην πρό πάντων δι' αὐτάς.

(Ernest D'Hervilly)

Μαρίκα Κ. Φιλιππίδου

ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΛΛΗΝ. ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ
ΕΝ ΠΕΡΑΝ ΤΗΣ ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ

Εν τῷ κέντρῳ τής Ὀθωμανικῆς πρωτευούσης, ὡς μνημεῖον γενναιοδωρίας και φιλομοισίας ἀνδρῶν κατανοσάντων, ὅτι ή ἀληθής τοῦ ἀνθρώπου μόρφωσις ἐξαρτᾶται ἐκ τής ὅσον οἶόν τε τελειοτέρας τής γυναικός μορφώσεως, και ὅτι ή ἐκκλησία, τὸ ἔθνος, ὁ οἶκος ἐπ' αὐτῆς ἐρείδουσι τήν ήθικὴν και κοινωνικὴν διάπλασιν τῶν τέκνων αὐτῶν, ἐν μέσω, λέγω, Κων)πόλεως σεμνὸν και ἀπέριττον ὑψοῦται τὸ Παρθεναγωγεῖον τής Ὁρθ. Ἑλλην. κοινότητος ή ἄλλως σχολή τής Παναγίας καλουμένη.

Ἡ σχολή αὕτη ἀπὸ ἐτῶν συντηρουμένη διὰ τῶν ἐκάστοτε γενναιοδώρων προσφορῶν μεγαθύμων ὁμογενῶν, ἐν οἷς προεξέχει ὁ αἰδίδμος Στέφανος Ζαχειρόπουλος και διὰ τής κατ' ἔτος χορηγήσεως ὑπὲρ 200 λιρῶν παρὰ τής Α Α Μ τοῦ αὐτοκράτορος τής Ρωσίας, ὅστις πατροπαράδοτως ἀπὸ Νικολάου τοῦ Α' χορηγεῖ τὸ ποσὸν τοῦτο τῇ ἐν λόγῳ σχολῇ, ήζιῶθη ἀπὸ δύο ἐτῶν ἰδίου κυρίου τοῦ Ἐριτίμου Παύλου Στεφάνου και τής εὐγενεστάτης Ἑλένης Γ. Ζαχίρη προσελθόντων ἀρωγῶν διὰ τήν ἀποπεράτωσιν τοῦ ἀναγκαιστάτου τούτου ἰδρύματος, εἰς τοὺς κόλπους τοῦ ὁποίου μορφοῦνται και ἀναπτύσσονται 900 περίπου κοράσια πάσης κοινωνικῆς τάξεως ἀδικαρίτως, ἰδίᾳ δὲ τέκνα τοῦ λαοῦ, τῶν πλείστων δωρεὰν διδασκόμενων.

Τὸ εὐεργετικὸν τοῦτο καθίδρυμα ἀπὸ 30 ἐτῶν διευθύνει γυνὴ εὐπαιδευτος και προοδευτικωτάτη ή Κυρία Ἑλένη Καλογερά, ήτις καταγομένη ἐκ Τριπόλεως τής Ἀρκαδίας και ἐν Ἑλλάδι καταρτισθεῖσα ήλθεν εἰς Κων)πολιν ἔνθα ἀνέλαβε τήν διεύθυνσιν τής σχολῆς ταύτης, ἔπεινομασθεῖσα δικαίως ή δρῶς ὑπ' ήν ἐπὶ 30 ὅλα ἔτη ἐπεσκίασθη τὰ νάματα Χριστιανικῆς και ἔθνοπρεπούς παιδείου ἀρδευομένη ὀλόκληρος γενεά.

Ἡ Ἑλένη Καλογερά δύναται νὰ ὀνομασθῇ ή μήτηρ τοῦ λαοῦ, ἀπὸ τριακονταετίας μετὰ ζήλου ἀφοσιωθεῖσα εἰς τήν ήθικὴν και πνευματικὴν μόρφωσιν τῶν Ἑλληνίδων μας, παρασκευάζουσα αὐτάς μετὰ μητρικῆς μερίμνης διὰ τήν κοινωνίαν, ήτις εὐγνωμοῦσα ἀπονέμει αὐτῇ τὸν φόρον τής ἀπείρου εὐγνωμοσύνης τής.

Τήν παρελθούσαν Κυριακὴν τῶν Βαζίων ή κ. Ἑλένη Καλογερά προτέφερον εἰς τήν κοινότητα τής Κων)πόλεως νέους καρπούς τῶν ἀπρήτων κόπων τής διὰ τής ἐπιδόσεως τῶν ἀπολυτηρίων εἰς 33 μαθητριάς, ἐν μέσω τῶν εὐλογιῶν τής Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου και τῆ παρουσίᾳ τής Α. Ἐξ. τοῦ πρεσβευτοῦ τής Ἑλλάδος Κου Μαυροκορδάτου και τής Κυρίας Αὐτοῦ, τοῦ α' γραμματέως τής πρεσβείας κ. Ζαλοκώστα, τοῦ προξένου κ. Φίλωνος, τοῦ ἐκ τῶν γραμματέων τής Ρωσικῆς πρεσβείας Μανσούρωφ και τής ἐκλεκτοτέρας κοινωνίας τοῦ Πέραν. Μετὰ τήν τελετὴν τής ἐπιδόσεως τῶν ἀπολυτηρίων τὸ

πλήθος ἀθρόον ἐσπευσεν εἰς τήν αἴθουσαν τῶν ἐργοχείρων, ἵνα ἀποθκυμάτῃ τὰ πρακτικώτατα ἔργα ὑπὲρ 900 παρθένων, ἕτινα κατὰ τήν ήμέραν αὐτὴν ἐκποιοῦνται πρὸς ὄφελος τής σχολῆς. Προπάντων ἐξείχεν ή βαπτικὴ και τὸ λευκὸν κέντημα ὑπὸ τής Δος Τερψιθέας Βιτζεντινῆς ἀποφοῖτου τοῦ ἀνωτάτου ἐν Κων)πόλει ἔθνικοῦ Ζακπείου παρθεναγωγείου διδασκόμενα.

Ἐν Κων)πόλει

E. T.

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ
ΤΩΝ ΠΡΟΣ ΤΟ ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΖΕΥΤΘΣ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ
ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΙΚΟΣΙΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙΑΙ ΤΩΝ
ΑΠΟΝΕΜΗΘΕΝΤΩΝ ΔΩΡΩΝ

Εἰς τήν παραπλευρὰς τής αἰθούσης τοῦ Θρόνου μεγάλην αἴθουσαν ἔχον τοποθετηθῆ φιλοκάλλως ἀπὸ τής προτεράας τὰ προσενεχθέντα εἰς τοὺς βασιλεῖς, και ἰδίως εἰς τήν βασίλισσαν, διάφορα ἀναμνηστικὰ δῶρα, ἕτινα ἦσαν τόσον πολλὰ, τόσον σπάνια, πολυτίμα, καλλιτεχνικὰ και ἀλληγορικὰ, ὥστε ἐνόμιζέ τις, ὅτι εὐρίσκειτο ἐνώπιον ἐξαιτίας καλλιτεχνικῆς ἐκθέσεως. Ἴδου ὁ κατάλογος τῶν κυριωτέρων ἐξ αὐτῶν μετὰ τῶν ὀνομάτων τῶν δωρητῶν.

Ἡ Α. Α. Μ. ὁ αὐτοκράτωρ τής Γερμανίας: Μίαν πλουσίαν συσκευὴν τείου ἐξ ἀργύρου ἐπιχρυσωμένου, φέρουσαν τὰ αὐτοκρατορικὰ ἐμβλήματα και ἐκεῖνα τής Α. Μ. τοῦ βασιλέως Καρόλου και τὰς χρονολογίας 1869—1894.—Ἡ Α. Β. Υ. ή πριγκήπισσα μήτηρ Χοχενζόλερν: Ἐπιπλον ὠραῖον ἐκ κάρου με ποικίλματα ἐκ χαλκοῦ ἐπιχρυσωμένα, με τὰ ἐμβλήματα τής οἰκογενείας και με διαφόρους στολισμοὺς ἐγγλύφους ἐξ ὀρειχάλκου — Ἡ Α. Β. Υ. ή πριγκήπισσα και ὁ πρίγκηψ τοῦ Wiend: Μικρὰν τράπεζαν ἐξ ἀργύρου ματῆ μετὰ πλουσίας συσκευῆς τείου.— Οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ α'. συντάγματος τοῦ πυροβολικοῦ τής αὐτοκρατορικῆς φρουρῆς τής Γερμανίας: Ἀργυροῦν δίσκον, φέροντα ἐπ' αὐτοῦ ἐγγλυφὰ τὰ ἐμβλήματα τῶν οἰκογενειῶν και τὰ ὀνόματα ὄλων τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ συντάγματος.— Ὁ πολιτικὸς και στρατιωτικὸς οἶκος τής Α. Μ. τοῦ βασιλέως Καρόλου: Τὴν προτομὴν Ναπολέοντος τοῦ Α' ἐκ μαρμάρου, ἔργον τοῦ γλύπτου Colonne ἀργυροῦν δοχεῖον διὰ τὰς ὀπώρας: ἱμπρίκι μετὰ λεκάνης ἐξ ἀργύρου ἐπιχρυσωμένου και κοσμημένου με μικρογραφίας ἐκ σμάλτου.— Αἱ ρωμανίδες Κυρίαί: Τράπεζαν διὰ γραφεῖον ἐξ ἀργύρου και φίλδεις, πεποικιλμένην ποῦ μὲν διὰ σμάλτου, ποῦ δὲ διὰ χρυσοῦ και πολυτίμων λίθων, και φέρουσαν πρὸς τὰ ἄνω μέρη ἄνθη ἀργυρᾶ, και ἐν τῷ μέσω αὐτῶν στέμμα, ἀποτελούμενον ἐξ 25 στάσεων σίτου ἐξ ἀργύρου.— Ἡ δημοκράτεια τής πρωτευούσης: Δύο ἀνθοδοχεῖα μονοκόμματα ἐξ ὀστέων ἐλέφαντος, φέροντα ἐγγλυφὰ ή προσκολλημένα διάφορα κοσμήματα χρυσοῦ και στάσεις ἀργυροῦς.— Αἱ Κυρίαί και Δεσποινίδες τής τιμῆς πρώην και νῦν τής Α. Μ. τής βασιλείσης: Ἀγαλμα μαρμαρίνου, παριστάνον τήν δημιουργὸν μεγαλοφυῆν, ἔργον τοῦ γάλλου γλύπτου Α. Boucher.— Ἡ κ. Ζωή Δ. Στούρτζα: Προσκέφαλον ἐκ λευκοῦ ἀτλαζίου, ραμμένον και πεποικιλμένον ἐξαισίως με μετὰξαν και κλωστήν (σύρμα) ἐξ ἀργύρου.— Ὁ σύλλογος «Ἑλισαβέτα—Δόξαμα»: Ὁραῖον ἀνθοδέτην τεχνητὴν, τῆς ὁποίας αἱ κυανῆ ταινίαί ἔφεραν πὰς χρονολογίας 3)15

Νοεμβρίου 1869 — 3)15 Νοεμβρίου 1894 με γράμμα-τακνητημένα δια κλωστής ἀργυρᾶς.— Τὸ σωματεῖον Fur-nica (Μώρηξ): Μικρὸν κληντήρα (κυανῆ διὰ δύο πρόσωπα) ἐκ καρουζιούλου, γεγλυμένον μετὰ πολλῆς λεπτότητος και ἐνδε-δυμένον με ὠραῖον ρωμανικὸν ὠρασμα.— Τὸ σωματεῖον Muncă ('Ἐργασία): Κομψὸν παραπέτασμα ἐκ λευκοῦ ἀτλαζίου, κα-τεργασμένον μετὰ πολλῆς τέχνης διὰ μετὰξης και κλωστής χρυσοῦς.— Ἡ λέσχη τῶν ἀξιωματικῶν τής ἐφεδρείας: Τὸ πα-ράσημον τοῦ Σταυροῦ Ἑλισάβετ, χρυσοῦν, ἐστολισμένον με ἀδάμαντας τοποθετημένους ἐν τῷ μέσω στεφάνου ἐκ φύλλων δάφνης, ἔχοντος ἄνωθεν τὸ βασιλικὸν στέμμα, ἀνηρτημένον δὲ ἐκ πλατείας τριχρόου μετὰξίνης ἔθνικῆς ταινίας. (Τὸ παρά-σημον τοῦτο ἔφερον ὑπερηφάνως ή βασίλισσα καθ' ὄλην τήν διάρκειαν τῶν ἐορτῶν) εἶναι ἀλληγορία τής ἐστεμμένης μουσῆς τής και τῶν θυσιῶν τής κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον.— Ὁ βα-σιλεὺς διὰ διατάγματος τὸ καθιέρωσε ὡς βασιλικὸν παράσημον, δυνάμενον, ἐκτὸς τής βασιλείσης, νὰ τιμῆται τὰ στήθη και ἄλλων ὑψηλῆς περιωπῆς Κυριῶν, διακριθησομένων ἐπὶ ἐξόχῳ παιδείᾳ ή ἐπὶ ἔθνικαίς και ἐν γένει κοινωφελῆσιν ἔργοις).— Ὁ κ. και ή Szeculiez: Τὰς φωτογραφίας τῶν Α. Α. Μ. Μ. τοῦ 1869 και 1894, πλαταιωμένας διὰ πολυτίμου δέρματος μετὰ στολισμάτων ἀργυρῶν.— Οἱ γεν. πρόξενοι τής Ρωμανίας: Συγ-χρητήριον γενικόν, δεμένον εἰς κατυρὲ με κοσμήματα χρυσοῦ, ἀργυροῦ και ἔγκαυστα.— Ὁ κ. και ή κ. Marinescu Bragadir: Λεύκωμα μετὰ δεσμάτος ἐκ βελούδου, με στολίματα ἀργυροῦ και ἔγκαυστα και με πολυτίμους λίθους: σιγαροθήκη ἀργυρᾶν, φέρουσαν ἐξῶθεν ἐπὶ τοῦ πώματος ἀνάγλυφον, παριστάνον τήν συνάντησιν τής Α. Μ. τοῦ βασιλέως Καρόλου με τὸν Ὁσμὰν πασᾶν μετὰ τήν ἄλωσιν τής Πλευνης.— Ἡ κ. J. Sococ: Κι-θωτίδιον ἐκ λευκοῦ δέρματος, φέρον ζωγραφίας ἀλληγορικῆς και κομψοτεχνήματα ἐξ ἀργύρου και ἔγκαύστου (σμάλτου).— Ἡ κ. C. Rimniceanu: Ὁραῖον παραπέτασμα, κεντημένον

καλιτεχνικῶς ὑπ' αὐτῆς διὰ μετὰξης.— Ὁ κ. Θ. Λερέσκοφ: Πολύτιμον τελαμῶνα, ἐστολισμένον διὰ χρυσοῦν παρυρῶν.— Ἡ κ. τοῦ συνταγματάρχου Παλλάδη: Μεταξωτὸν ἀρχαιοεἶδὲς ὠρασμα ρωμανικόν, ὠρασμένον μετὰ πολλῆς λεπτότητος.— Ὁ κ. Μ. Βοερέσκου και ή κ. Brăiloin: Καρρίδα πολυτίμον, παριστάνουσαν κλάδον σμύρνης, κατεσκευασμένον ἐξ ἀργύρου ὠζειδομένου.— Ὁ κ. και ή κ. Mayer Weissengrün: Συ-σκευὴν τείου ἐξ ἀρχαίας πορσελάνης τής Σαξωνίας. Στα-ματῶ ἔως ἐδῶ, παραλείπουσα πολλὰ ἄλλα, ἵνα μὴ καταστήσω τὸν κατάλογον μακρὸν.

Και οἱ βασιλεῖς προσήνεγκον εἰς Κυρίας και εἰς Κυρίους διά-φορα κεμήλια ἀναμνηστικὰ. Ἐπίσης αἱ Α. Α. Μ. Μ., χάριν τῶν ἐορτῶν, διέθεσαν 200 χιλιάδας φράγκα, ὅπως χρησιμεύ-σωσιν ὡς πυρὴν συστηθησομένης Τραπέζης ἐκ συνεισφορῶν πρὸς ἀρωγὴν τῶν μαστιζομένων ὑπὸ τής οικονομικῆς κρίσεως γεωρ-γῶν. Τὸ εὐγενὲς παράδειγμα τῶν βασιλέων ἠκολούθησεν ὁ μητροπολίτης, προσενεγκὼν 30 χιλ. φρ., ὁ πρίγκηψ διάδοχος, 20 χιλ. φρ., πολλοὶ τραπέζιται και ἄλλοι πλοῦστοι, προσε-νεγκόντες ἀνάλογα ποσά, περὶ τὰς 300 χιλ. φρ., ή κυβέρνησις, διαθέσασα ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου 500 χιλ. φρ., τὰ νομαρ-χικὰ συμβούλια, ψήφισαντα γενναῖα ποσά. Ὡστε μέχρι τοῦδε ἀ..ηρτίστη κεφάλαιον ἐξ ἐκουσίων ἐράνων περὶ τὰ δύο ἑκατομ-μύρια φράγκα. Ἡ κυβέρνησις διέθεσε προετίι ἐτησίως διὰ νό-μου τὸ τρίτον ἐκ τοῦ περιεσόμενου τοῦ ταμείου τής ἐπιζωο-τίας, ὅπερ μετὰ τοῦ τόκου τοῦ συναχθέντος ἐκ συνεισφορῶν κε-φραλίου και τοῦ εἰς τὸ μέλλον συναχθησομένου θὰ διανεμηται κατ' ἔτος πρὸς περίθαλψιν και συνδρομὴν τῶν ἐνδεῶν χωρικῶν. Ἡ περὶ τῆς ὁ λόγος εὐεργετικὴ Τράπεζα συνειστήθη ἐσχάτως ὑπὸ τήν ἐποπτείαν τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐσωτερικῶν, τοῦ τῶν κτη-μάτων και τοῦ τῶν Ὁκονομικῶν, και ἄρχεται ὀσονούπω τῶν ἐργασιῶν τής, φέρει δὲ τὸ ὄνομα Carol-Elisabeta.

ΦΙΛΙΑΣ ΤΕΛΟΣ

«Ἐχω ἀκούσει νὰ λέγῃσι περὶ αὐτοῦ, ὅτι εἶναι ἀρετὰ γελοῖος και ἀγροῖκος, ἀπῆντησεν ὁ ἀξιωματικὸς.
«Πῶς; γελοῖος και ἀγροῖκος; Και τίς σὰς ἐπιηροφόρησεν οὕτως, ἀπῆντη-σε με φωνῆν βραγχώδη.
«Ἄλλὰ πλείστα πρόσωπα, ἀντάπῆντησεν ἐρεθισθεῖς ἐκ τοῦ δυστρόπου τόνου τοῦ μετ' αὐτοῦ διαλεγόμενου. Ἐρωτήσατε τὸν Ἰάκωβον, ἔαν δὲν εἶναι ἀληθές, ἐπειπε στρεφόμενος πρὸς ἐμέ.
«Θὰ σοὶ διηγηθῶ ἀληθῶς μοναδικὸν τι ἀνέκδοτον, τῷ εἶπον, προσποιούμε-νος ὅτι δὲν βλέπω τὸν παροξυσμὸν του. Θὰ σοὶ δώσῃ λυπηρὰν ἰδέαν περὶ αὐ-τοῦ αὐτοῦ ἀτόμου, πρὸς τὸν ὅποιον βεβαίως οὐδεὶς ἀνθρώπος τίμιος θέλει τείνει τοῦ λοιποῦ τήν χεῖρα· εἶναι εἰς αἰσχροκερδῆς.
«Διότι βλέπων με τήν πρωτὴν ταύτην τεῖνοντα αὐτῷ τήν ἰδικήν μου, ἀπῆ-ντης παραφρόνος ὁ Ἰωάννης, μοὶ δίδεις τοιαῦτα μαθήματα; αἰσχροκερδῆς! αὐτός! δὴ ἀποκαλῶ φίλον μου! Δὲν εἶμαι ἀνθρώπος τίμιος, ἰδοὺ τί θέλεις νὰ εἶπῃς, ἐπρόσθεσε μετ' αὐτοῦσῆς βιαιότητος. Ἐ! καλὰ λοιπόν. Κρίνατε κύ-ριοι! . . . Καὶ πρὶν ἢ παραθᾶσῃ τις νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ὁ Ἰωάννης ἔξω φρενῶν ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ταχύτερος ἀστραπῆς, μοὶ ἔριψε κατὰ πρόσωπον τὸ χειρό-κτιον του.
«Φῶ! μοὶ ἔλειψεν ή ψυχραιμία. Ἀνεσκήρτησα εἰς τήν ὕβριν. Ἐπειτα ἀπο-τεινόμενος εἰς τοὺς δύο ἀξιωματικούς:
«Κύριοι, δεχθῆτε σὰς παρακαλῶ, νὰ μοὶ κάμητε τήν χάριν νὰ σὰς περιμένω με τοὺς μάρτυρας τοῦ Ἰακώβου. . . . Λησμονῶν οὕτω διὰ τήν ὕβριν, ἐνός

δευτερολέπτου, δεκαπενταετῆ φίλιαν, ἀγάπην, στοργήν, λησμονῶν τὰ πάντα μέχρις αὐτῶν τῶν ἱερῶν δεσμῶν, οἵτινες ταχέως ἤθελον με καταστήσει ἀδελ-φός. . . . Εἰσερχόμενος παρ' ἐμοὶ ἐν τῇ μικρῇ ἐκείνῃ οἰκίᾳ, ἐν ἣ συγκατῶκει και ὁ Ἰωάννης, ἀνέλαβον ὀλίγον κατ' ὀλίγον τήν ψυχραιμίαν μου. Ἐπρώτησα ἑμαυτὸν τότε ἔαν ἀποδεχόμενος τήν μονομαχίαν, ἵκανοποιῶν οὕτω τήν τιμὴν μου προσληθεῖσαν ὑπὸ φίλου μὴ ἔχοντος συνειδήσιν τῶν πράξεών του. Ἐσκέ-φθην και ἔδρον ὅτι ἔπραξα ἀκριβῶς τὸ ἐναντίον τοῦ ὅτι ἔπρεπε. Διεννοοῦμένη οὕτω τὰ μέσα τοῦ συμβιβασμοῦ τὰ ὅποια ἤδυνάμην νὰ δοκιμάσω, ὅτε συνέλα-βον τήν ἰδέαν νὰ ὑπάγω ἀμέσως εἰς τὸν Ἰωάννην· ἀλλὰ τί ἤδυνάμην νὰ τῷ εἶπω; εἰς τήν κατάστασιν εἰς ἣν εὐρίσκειτο δὲν θὰ ἔθεωρε τὸ διάδημά μου τοῦτο ὡς νέαν ὕβριν; Ἐὰν ή παρουσία μου διήγειρεν εἰς αὐτὸν συγκίνησιν, ὀλεθρῶν διὰ τὸ ἤδη τεταραγμένον λογικὸν του; . . . Πᾶσαι αἱ σκέψεις αὐταὶ με ἔκαμον ν' ἀναβάλλω διὰ τήν ὕβριν τὸ ὕστατον διάδημά μου. Ἐπῆρθε σφάλμα μέγα. Ἦλπιζον με εἶρω ἐν ὀλιγόρῳ ὕπνω τήν λήθην τῶν θλιθερῶν συμβάντων τής ἡμέρας· ἀλλ' εἰκὼν φρικώδης συνετάραξε τὸ ἠρεθισμένον λογικὸν μου· ὁ Ἰωάν-νης ἔκειτο πρὸ ἐμοῦ θανασίμως πληγείς, κυλιόμενος ἐν τῷ ἰδίῳ αἵματι. Ἦμην ὁ αὐτοῦργος τοῦ ἐγγλήματος. Ἦσθανόμην εἰς τὰς χεῖράς μου αἰμοσταγῆς τὸ ξίφος δι' οὗ τὸν ἐφόνευσα.
Ἡ ἀφύπνισίς μου ὑπῆρξεν ή ἀπαλλαγὴ τοῦ ἐφιάλτου, ἀλλ' ή πραγματικότης μοὶ ἐνεφανίσθη τότε μεθ' ὄλων αὐτῆς τῶν τύψεων και τῶν σκληρῶν ἀγωνιῶν.
Παρευθὺς ἔτρεξα παρὰ τῷ Ἰωάννη. Κατεχόμενος ὑπὸ τῶν φρικτῶν νευρι-κῶν του κρίσεων δὲν κατεκλίθη; ἔγραψεν εἰς τήν μετέρα του, μοὶ εἶπεν ὁ στρα-τιώτης του, τὸ ἔμαθον κατόπιν. Ἐκρούσα, ἀλλὰ μοὶ ἔκλεισε τήν θύραν. Ἰκέτευσα, παρεκάλεσα, ἀλλὰ ματαίως: ἐπέμεινα μετ' ἐνεργητικότητος: τὰ πάντα ὑπῆρξαν ἀνωφελῆ· εἶχον πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν τήν φρικτὴν ὀπτασίαν τής νυκτῆς ἐκείνης. Δὲν δικαιολογεῖται τις μετὰ παράφραση Ὡφείλον νὰ ὑπάγω εἰς τὸ προσδιωρισμένον μέρος. Δὲν ὑπῆρχεν ἄλλος τρόπος. Καὶ ὕπνηξα. Ἐκεῖ ὄλαι αἱ παρακλήσεις μου ἀπέθισαν ἀνωφελείς: ὁ Ἰωάννης, μένεα πένων, ἀφροῦς

Επιπροσθέτω ένταύθα χάριν δικαιοσύνης, ότι ο βασιλεύς, εκ 200 χιλ. φρ. έντησίως έπιχορηγήσεως, έχων συνάμα έντή σιον εισόδημα ύπέρ τὰ δύο έκαστομ. φρ. εκ τών παρχωρηθέντων εΐς τὸ στέμμα δώδεκα ώραιών κτημάτων τοῦ δημοσίου πρό όκταετίας, ήδύνατο νά φανή μέλλον γενναϊόδωρος. Άλλά φαίνεται, ότι ή φιλόνηθρος καί φιλόσπλαγγος βασιλίςσα δέν ήδυνήθη νά έπιηρέσῃ πλειότερον.

Παρνασσία

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Γυνή ίατρός τοῦ Λυκείου Φανελώνας. Η κ. Touraugin διωρίσθη ίατρός τοῦ Λυκείου Φανελώνας, εΐς άντικατάστασιν τοῦ άποθανόντος ίατροῦ Dujardin-Beaumetz. Η νέα δόκτωρ είναι σύζυγος τοῦ ίατροῦ Touraugin, εΐς τὰς έπιστημονικάς έργασίας τοῦ όποίου ενεργόν λαμβάνει μέρος, πλην τῆς ίδίας τῆς πολυπληθοῦς πελατείας. Τοῦτο δέν τήν έμποδίζει νά καλλιερῇ τὰς ώραιάς τέχνας καί νά είναι διακεκριμένη κυμβάλστρια.

Μόλις δεκαενναετίας έφθασεν εΐς Παρισίους με τήν φιλοδοξίαν νά δημιουργήσῃ έπιστημονικόν στάδιον, τὸ όποϊον κατώρθωσεν έντός τετραετίας άποκτήσασα τὸ ίατρικόν πτυχίον τῆς καί καταστῆσα ύπότροφος τῆς κλινικῆς τοῦ ίατροῦ Dujardin-Beaumetz, όν καί εκλήθη νά αναπληρώσῃ.

Όδός φέρουσα τὸ όνομα γυναικός. Διάσημος καλλιτέχνης ή ίταλις κ. Άλμπόνη εκληροδότησε δύο έκτομμύρια φράγκων εΐς τὰ φιλανθρωπικά καταστήματα τῆς γαλλικῆς πρωτεύουσῆς. Η ύπέρ τῆς ισότητος «Ένωσις τών Γυναικών» δι' αναφοράς τῆς απαιτεΐ, όπως τὸ όνομα τῆς γυναικός δωρητριάς δοθῇ εΐς όδόν τινά ή πλατεϊάν τών Παρισίων.

Έορτή ύπέρ τών θηλαζουσών μητέρων. Εΐς τήν Γαλλιάν ύπάρχει έταιρία πρός ένίσχυσιν τών μητέρων, αίτινες θηλάζουσι τὰ τέκνα των, χωρίς νά άποχωρίζονται αὐτῶν, έμπιστευόμεναι εΐς χωρικάς τροφούς. Τήν 30ην Μαρτίου ή έταιρία αὐτή έδωκε μεγαλοπρεπή έορτήν έν τῇ αίθουσῇ τοῦ ύπουργείου τών Δημοσίων Έργων. Διωργανώθη δέ καί λαχεϊον τὸ όποϊον εκληρώθη κατά τήν έσπέραν τῆς έορτῆς, καί εκξ οὗ ίκανά ποσά εισεπράχθησαν ύπέρ τοῦ κατ' εκσχόν φιλανθρωπικοῦ τούτου καί ευεργετικοῦ σωματείου.

Θάνατος διασήμου συνηγόρου τών γυναικείων δικαιωμάτων. Η μερίς τών γυναικοφίλων έν Άμερικῇ ύπέστη μεγάλην άπώλειαν επί τῷ θανάτῳ ένός τών φανατικωτέρων ύποστηρικτῶν τοῦ γυναικείου ζητήματος, τοῦ Φρ. Δούγλας.

Ο βίος τοῦ εκσχου τούτου άνδρός είναι έντελῶς μυθιστορηματικός. Γεννηθείς δούλος κατώρθωσε νά δραπετεύσῃ καί νά εκξαγοράσῃ βραδύτερον τήν έλευθερίαν του διά χρηματικῶν ποσῶν, τὸ όποϊον τῷ παρέρσχον δύο φιλόνηθροι Άγγλιδες. Η έλευθερία του, ή ενεργητικό-

της τοῦ χαλυβδίνου χαρακτήρός του, ή μεγάλη εύφυία του, ο βίος του όλος τέλος άφιερῶθη εΐς τήν άπελευθέρωσιν τών δούλων.

Επειδή δέ εΐς τήν γυναικα ώς καί εΐς τούς δούλους οί νόμοι μόνον καθήκοντα καί οὐδέποτε δικαιώματα άναγνωρίζουν, οὗτος συμπεριέλαβεν εΐς τὸ πρόγραμμα τοῦ καί τήν χειραφέτησιν τῆς γυναικός. Μόνος αὐτός μεταξύ τών άνδρῶν ύπεστήριξε τήν λαϊκὴν Cady Stanton, ήτις πρώτη εκχέρησε κατά τοῦ πολιτικοῦ καθεστώτος, έν τῇ γυναικεία συνλεύσει τοῦ 1848. Εΐχε τήν βεβαιότητα ότι ή γυνή μετέγουσα τῆς πολιτικῆς θέλει φανῆ εκξ ίσου ευεργετικῇ πρός αὐτήν, ώς εκφανῆ μέχρι τοῦδε πρός τήν οίκογένειαν. Κατά τήν ήμέραν τοῦ θανάτου του εΐχε λάβει μέρος εΐς συνεδρίασιν τοῦ Έθνικοῦ Συνεδρίου τών Γυναικῶν έν Άμερικῇ.

Αρχαιολογικόν συνέδριον έν Ρήγγα ύπό τήν προεδρείαν κυρίας. Η κόμησσα Ουαθάροβα πρόεδρος τῆς αρχαιολογικῆς ρωσικῆς έν Μόσχα εταιρείας εύρίσκειται από μηνός έν τῇ πόλει Ρήγγα, ένθα τῇ πρωτοβουλίᾳ αὐτῆς συγκροτηθήσεται μέγα αρχαιολογικόν συνέδριον περί τὰ τέλη τοῦ παρόντος ή τὰς αρχάς τοῦ 1896 έτους.

Τρεΐς φοιτήτριαι βραβεύμεναι. Εΐς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Βελγίου τρεΐς φοιτήτριαι τῆς ίατρικῆς ύπέστησαν θριαμβευτικῶς τήν εκξεταστικὴν των δοκιμασίαν, ένῶ οί εκπτά συνεξετασθέντες μετ' αὐτῶν άνδρες άπερρίφθησαν.

Αί Βελγίδες ώς φαρμακοποιοί. Εΐς τήν διανομήν τών βραβείων τοῦ φαρμακευτικοῦ διαγωνισμοῦ όστις εκγένετο κατ' αὐτὰς έν Βελγίῳ ή δεσποινίς Έσθήρ Καρπαντιέ έλαβε τὸν πρώτον βαθμόν. Άλλως τε τὸ Βελγίον αριθμῇ ήδη 43 φαρμακοποιοὺς γυναικας 9 εΐς Βρυξέλλας, 9 εΐς Γάνδην, 2 εΐς Λιέγγην καί τὰς λοιπάς εΐς μικροτέρας πόλεις. Εΐς τοῦτο τὸ Βελγίον εκμμήθη τήν Όλλανδίαν ήτις εκχει 313 φαρμακοποιοὺς γυναικας.

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΑΣΥΛΟΥ ΤΩΝ ΑΝΙΑΤΩΝ

Δις Έριέττα Κωνσταντινίδου δρ. 4

Η κ. Άθηνά Βιτσέντζου γνωρίζει εΐς τὰς πολυπληθεΐς πελάτιδάς τῆς, ότι αύξήσασα τὸ προσωπικόν των εργατιῶν καί αρχιραπτριῶν τῆς εκτελεΐ τάχιστα πᾶσαν παραγγελίαν φορεμάτων καί επανωφορίων εκ τε τών Άθηνῶν καί τών εκπαριῶν. Αί τιμαί τῆς κ. Βιτσέντζου είναι κατώτεραι παντός συναγωνισμοῦ καί ή ευσυνειδησία δέ καί ταχύτης μεθ' ής εκτελεΐ πᾶσαν παραγγελίαν είναι τόσα συστατικά αύξάνοντα από ήμέρας εΐς ήμέραν τήν πολυπληθεΐα πελατεϊαν τῆς.

ΚΥΡΙΑ Έχουσα άρίστας συστάσεις ζητεΐ θέσιν επιμητηρίας ή οίκονόμου εΐς τι Σχολεϊον ή καί εΐς καλήν τινά οίκογένειαν. Πληροφοριαί παρ' ήμίν.

Πτωχή εργατίς ζητεΐ οίκίαν έν ή νά εργάζεται επί ήμερομισθίῳ. Πληροφοριαί παρ' ήμίν.

εκ τοῦ στόματος εκβάλλων, με ύπεχρέωσε ν' αναλάβω τὸ ξιφος. Καί τὸ όνειρόν μου επραγματοποιήθη Ο Ιωάννης επιφέρων μοι τὸ πρώτον κτύπημα, αὐτὸς εκαυτὸν διετρύπησεν.

Έκειτο άψυχος, παρὰ τούς πόδας μου. Έρυθρά κηλίς, αίμοσταγῆς επί τών χειλέων του, άπεκαθίστα εκτροτεράν εκόμη τήν θανάσιμον εκρόσσητα τοῦ προσώπου του.

Άπαν τὸ λογικόν του αίφνιδίως τῷ επανῆλθεν. Μοι εκφίγξε τήν χεΐρα ψιθυρίζων τὸ όνομα τῆς μητρός του καί ζητῶν μοι συγγνώμη. Τόν ήκολούθησα εΐς τὸ νοσοκομείον Όταν επανῆλθεν εΐς εκαυτὸν ή πρώτη φροντίς του υπῆρξε νά καλέσῃ παρ' αὐτῷ ίερέα τινά. Ο Ιωάννης ήθελε ν' αποθάνη χριστιανικῶς λαμβάνων τήν άσσειν τών άμαρτιῶν του, καί κυρίως τῆς πρός τὸ μονομαχεΐν φρικτῆς αὐτοῦ μανίας, τῆς τόσον δικαίως καταδικασθείσης παρὰ τῆς Έκκλησίας.

Μετά ταῦτα μ' εκάλεσεν. Έσο άνευ εκέγγων, μοι εΐπε αγαπητέ μου Ιάκωβε, εκώ τὸ ήθέλησα Πτωχή μου μητερ! Οδέττη! Οδέττη!!!

Επί πολὺ ήμεινα παρὰ τῇ κλίνῃ πλησίον του, παρατηρῶν τὸ πρόσωπον εκείνου, τὸ τόσον άνδρικῶς ώραιόν, εκτινοδολοῦν ώρας τινὰς πρότερον ζωὴν καί εύφυϊαν.

Ημην εκώ, εκώ όστις κατέστρεψα τοςάτας εκπέδας! τοιαύτην νεότητα! . . . Η ψυχραιμία, ή ενεργητικότης μου εκλειψεν: ώφειλον νά άρνηθῶ, ώφειλον νά μη υπάγω επί τοῦ προσδιορισθέντος γηπέδου.

Ο Ιωάννης μοι εκκαμ νευμά τι. Τόν εκλήσασα.

« Ιάκωβε . . . φιλε μου . . . αδελφέ μου σε αγαπῶ Τὸ ήθέλησα ή μονομαχία είναι εκκλημα». Στεναγμὸς εκξῆλθε τών χειλέων του. Ο Ιωάννης εκχεν αποθάνει.

Από τῆς στιγμῆς εκείνης ή άνάμνησίς μου άπόλλυται: είναι ώς εκκαλυμμένη υπό πέπλου. Διατηρῶν εκόμη τὸ λογικόν μου, εκεσα εΐς εκδός τι ήθικῆς ληθαργίας, μη αισθανόμενος εκλλο τι ή όδονηράν εκδιαφορίαν. Οὐδέν μοι εκελλε: τὸ

πᾶν μοι ήτο εκδιαφορον: ύπό τήν επήρειαν αὐτήν διατελῶν, παρητήθην καί επανῆλθον εΐς Γαλλιάν.

Η εκδελφή μου υπῆρξε τότε δι' εκε όμοια ώς πάντοτε: φιλόστοργος, συμπαθῆς, μεταχειριζόμενη τόν ένθουσιασμόν τῆς νεότητός τῆς πρός επούλωσιν τών πληγῶν τῆς καρδιάς μου. Τήν ήμέραν καθ' ήν εκπέβαλλον τήν νάρκην ταύτην, ή ζωή μοι εκνεποίει φρίκην, δέν εκχον τήν γενναϊότητα νά τήν ύποφέρω. Άλλά δύο εκγγελοι συνεμάχουν όπως άποφύγω νέον εκκλημα. Η Ραυμόνδη με τὸ ένστικτόν τῆς εκείνου τὸ τόσον θαυμασίως εκανπτυχθέν παρ' αὐτῇ, προησθάθη τόν σκοπόν μου. Έγραψε τῇ δεσποινίδι δέ Μπρέολ παρακαλοῦσα αὐτήν νά λησμονήσῃ ότι ήμην ο αίτιος τῆς λύπης τῆς, ίνα μη ένθυμηταί εκαιρετικῶς ή δετμα, τόσον προσφιλή, άτινα πρός στιγμήν μάς συνέδεον.

Η παράκλησις εκείνης, ήτις υπῆρξε ποτε μνηστή μου ήτο εκχυρά. Όρκίσθην ότι μόνος ο Θεός θέλει με εκπαλλάξει τών εκέγγων μου, καλῶν με πλησίον του.

Ολίγον κατόπιν ή κυρία δέ Μπρέολ εκπέθανεν.

Επέμυσά με τήν συγγνώμη τῆς μητρός τῆς ή Οδέττη, μοι εκεμπεν ώσαύτως έν αιώσιον χαΐρε. Τήν αὐτήν ήμέραν εισήρχετο εΐς τὸ μοναστήριον εκείνου, τοῦ όποίου οί κώδωνες, τήν παραμονήν τοῦ χωρισμοῦ μας ήχσαν τόν πένθιμον εκείνον ήχον, όστις τόσον θλιβερώς εκνεκλόνησεν τήν καρδίαν μας.

Όταν ο Ιάκωβος εκέρανε τήν διήγησίν του, παρὰ τήν φαινομενικὴν των γαλήνην, ήσθάνετο τις τούς άνδρας σφόδρα εκκεκινημένους. Ως πρός τὰς δύο νεαράς γυναικας, οί λάμποντες όφθαλμοί των καί αί βεδρεγμέναί εκ των δακρύων παρειά των εκμαρτύρουν υπερφάνως τήν εκκάρδιον καί φιλόστοργον αὐτῶν συμπάθειαν διά τόν δυστυχή φίλον τοῦ Ιωάννου. Τὸ σοβαρόν ύπος τῆς Έσθῆ εκπεδεικνυεν καλῶς ότι ήνόησεν, ότι δι ε κ ε δ α σ τ ι κ η τ ι σ μ ο ν ο μ α χ ι α δέν δύναται νά είναι ή θλιβερά τις εκρυνεία.

Έν Βόλω τῇ 1η 9/δρίου 1893.

(Έκ τοῦ Γαλλικοῦ) Νίνα Σούλμαν